

Lovforslag nr. L 164. Fremsat den 26. februar 2003 af justitsministeren (Lene Espersen)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om hunde

(Indgreb over for farlige hunde, forbud mod hundekampe mv.)

§ 1

I lov om hunde, jf. lovbekendtgørelse nr. 380 af 26. juni 1969, som ændret ved lov nr. 335 af 14. maj 1992 og lov nr. 1064 af 23. december 1992, foretages følgende ændringer:

1. I § 1 indsættes som nyt *stk. 3*:

»*Stk. 3.* Politiet kan lade en hund mærke og registrere for besidderens regning, hvis hunden i strid med *stk. 1* ikke er mærket og registreret.«

2. § 6, *stk. 2-3*, ophæves, og i stedet indsættes:

»*Stk. 2.* Hvis en hund har forvoldt skade på et menneske eller anden væsentlig skade, eller der i øvrigt er grundlag for at antage, at den pågældende hund kan være farlig for sine omgivelser, kan politimesteren, i København politidirektøren,

- 1) give besidderen pålæg om, at hunden, når den ikke holdes indelukket, skal føres i snor eller være forsynet med forsvarlig mundkurv, eller begge dele, eller
- 2) træffe afgørelse om at lade hunden aflive.

Stk. 3. Politimesteren, i København politidirektøren, kan give besidderen pålæg som nævnt i *stk. 2*, nr. 1, hvis hunden har for vane at forulempe mennesker eller dyr ved på gader, veje, stier eller pladser mv., der er åbne for almindelig færdsel, at fare imod dem eller forfølge dem, eller at forulempe husdyr i ejendom eller på mark.

Stk. 4. Hvis et pålæg efter *stk. 2*, nr. 1, eller *stk. 3* overtrædes, kan politimesteren, i København politidirektøren, træffe afgørelse om at lade hunden aflive.

Stk. 5. Politimesteren, i København politidirektøren, afholder omkostningerne ved at lade en hund aflive, jf. *stk. 2*, nr. 2, eller *stk. 4*, men kan kræve beløbet refunderet af besidderen.

Stk. 6. Overflyttes hunden til en anden politikreds, skal besidderen underrette politiet i denne om et efter *stk. 2*, nr. 1, eller *stk. 3* givet pålæg.«

3. Efter § 6 indsættes:

»§ 6 a. På politiets anmodning er besidderen af en hund forpligtet til at medvirke til en sagkyndig undersøgelse af hundens adfærd, inden der træffes afgørelse efter § 6, *stk. 2*, nr. 2, om aflivning af hunden.

Stk. 2. Besidderen kan forlange, at der foretages en hundesagkyndig undersøgelse som nævnt i *stk. 1*, inden politimesteren, i København politidirektøren, træffer afgørelse efter § 6, *stk. 2*, nr. 2, om aflivning af hunden.

Stk. 3. Politimesteren, i København politidirektøren, afholder omkostningerne ved den hundesagkyndige undersøgelse, men kan kræve beløbet refunderet af besidderen.

§ 6 b. Politiet kan beslutte at anbringe hunden i pension, indtil der er truffet afgørelse efter § 6, *stk. 2*, nr. 2, eller *stk. 4*, om aflivning af hunden, og hvis der træffes afgørelse om, at hunden skal aflives, indtil afgørelsen kan fuldbyrdes.

Stk. 2. Politiet har, hvis det skønnes nødvendigt, mod behørig legitimation uden retskendelse adgang til hundehold med henblik på gennemførelse af en beslutning truffet efter *stk. 1*. Politiet kan om fornødent tage en sagkyndig med.

Stk. 3. Klage over politiets beslutning om at anbringe hunden i pension har ikke opsættende virkning.

Stk. 4. Politimesteren, i København politidirektøren, afholder omkostningerne ved hundens anbringelse i pension, men kan kræve beløbet refunderet af besidderen.

§ 6 c. Fristen for at klage over en afgørelse truffet af politimesteren, i København politidirektøren, efter § 6, stk. 2, nr. 2, eller stk. 4, er 10 dage efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende. Hvis klagefristen udløber på en lørdag, søndag, helligdag eller grundlovsdag, forlænges fristen til den følgende hverdag.

Stk. 2. Rettidig klage har opsættende virkning, medmindre justitsministeren bestemmer andet.

§ 6 d. Det er forbudt som ejer eller besidder at lade en hund deltage i hundekampe. Det er endvidere forbudt at afholde hundekampe.«

4. I § 12, *stk. 1*, ændres »§ 6, stk. 1« til: »§ 6, stk. 1 eller 6« og »§ 6, stk. 2« til: »§ 6, stk. 2 eller 3«.

5. I § 12 indsættes efter stk. 2 som nye stykker:

»*Stk. 3.* Med bøde eller fængsel i indtil 1 år straffes den, der overtræder § 6 d.

Stk. 4. Med bøde eller fængsel i indtil 6 måneder straffes den, der beskæftiger sig personligt med hunde, uanset at vedkommende er frakendt retten hertil, jf. § 12 a, stk. 1.

Stk. 5. Med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel i indtil 4 måneder straffes den, der med kendskab til, at en person er frakendt retten til at beskæftige sig personligt med hunde efter § 12 a, stk. 1, overlader en hund i den pågældendes varetægt.«

Stk. 3 bliver herefter stk. 6.

6. Efter § 12 indsættes:

»**§ 12 a.** Retten til at beskæftige sig personligt med hunde kan ved dom for et strafbart forhold frakendes for bestandig eller for et nærmere fastsat tidsrum, hvis den pågældende

- 1) har anvendt en hund til angreb på eller som trussel mod mennesker eller dyr,
- 2) har undladt at holde sin hund tilbage, da vedkommende bemærkede, at hunden overfaldt mennesker eller dyr,
- 3) som ejer eller besidder har ladet en hund deltage i en hundekamp, eller
- 4) har afholdt hundekampe.

Stk. 2. Er retten til at beskæftige sig med hunde frakendt for længere tid end 5 år efter stk. 1, kan spørgsmålet om generhvervelse af retten inden frakendelsestidens udløb indbringes for domstolene. Indbringelse sker efter reglerne i straffelovens § 78, stk. 3, og kan tidligst finde sted, når der er forløbet 2 år af frakendelsestiden. Retten kan kun tilbagegives, når ganske særlige omstændigheder foreligger. Har vedkommende tidligere været frakendt retten til at beskæftige sig personligt med hunde efter bestemmelsen i stk. 1, kan generhvervelse inden frakendelsestidens udløb kun ske ganske undtagelsesvis.

§ 12 b. Der kan pålægges selskaber mv. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

§ 12 c. Refusion af omkostninger afholdt i medfør af § 1, stk. 3, § 6, stk. 5, § 6 a, stk. 3, og § 6 b, stk. 4, tillægges udpantningsret.«

§ 2

Loven træder i kraft den 1. juli 2003.

§ 3

Loven gælder ikke for Færøerne, men kan ved kongelig anordning sættes i kraft dér med de afvigelser, som de særlige færøske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

I medfør af dyreværnslovens § 10 kan justitsministeren fastsætte regler om forbud mod hold af bl.a. farlige dyr. Ved bekendtgørelse nr. 748 af 14. november 1991 om forbud mod hold af særligt farlige hunde har justitsministeren udnyttet bemyndigelsen til at indføre et forbud mod at besidde og avle pit bull terriere, tosaer og krydsninger, hvori disse to hunderacer indgår.

Der har imidlertid vist sig at være behov for at kunne gribe ind over for farlige hunde af andre hunderacer og raceblandinger. Der har herunder vist sig at være behov for at kunne gribe ind over for hunde, der endnu ikke har manifesteret deres farlighed, men hvor der alligevel er grundlag for at antage, at den pågældende hund kan være farlig for sine omgivelser. Justitsministeriet har tidligere – bl.a. på grundlag af en henvendelse fra Foreningen til Dyrenes Beskyttelse og Dansk Kennel Klub – tilkendegivet over for Folketinget, at ministeriet ikke finder den gældende retstilstand tilfredsstillende, hvorfor ministeriet vil tage initiativ til at gennemføre regler til skærpelse af indsatsen over for farlige hunde.

Lovforslaget har på den baggrund til formål at udvide politiets muligheder for efter hundeloven at gribe ind over for hunde, der har vist tegn på aggressiv adfærd, herunder hunde, der ved deres adfærd har virket truende og skabt frygt uden – endnu – at have forvoldt skade.

Efter forslaget skal politiet således bl.a. kunne træffe afgørelse om aflivning af hunde, som har forvoldt skade på et menneske eller anden væsentlig skade, eller når der i øvrigt er grundlag for at antage, at en hund kan være farlig for sine omgivelser. Politiet afholder omkostningerne ved at lade en hund aflive, men kan kræve beløbet refunderet af besidderen.

Med henblik på at vurdere en hunds farlighed skal politiet som noget nyt kunne kræve, at hundens besidder medvirker ved en sagkyndig undersøgelse af hundens adfærd i samspil med dens besidder. Adfærdsun- dersøgelsen skal bl.a. vise, om besidderen har den for-

nødne kontrol over hunden, og om hunden er afbalanceret, herunder om den har en lav tærskelværdi for aggression. I forlængelse heraf foreslås det, at politiet skal kunne lade en hund placere i en hundepension eller lignende, indtil politiet har truffet afgørelse om, hvorvidt hunden bør aflives, og hvis der træffes afgørelse om aflivning, indtil denne kan effektueres. Politiet afholder omkostningerne ved hundens anbringelse i pension, men kan kræve beløbet refunderet af besidderen.

Det foreslås desuden, at politiet skal kunne lade hunde, der i strid med reglerne ikke er mærkede og registrerede og som følge deraf ikke kan identificeres, mærke og registrere for besidderens regning.

Lovforslaget indeholder endvidere et udtrykkeligt forbud mod afholdelse af hundekampe.

Endelig indeholder lovforslaget et forslag om, at personer, der har anvendt en hund til angreb på eller som trussel mod mennesker eller dyr, ved dom for et strafbart forhold skal kunne frakendes retten til at beskæftige sig personligt med hunde. Det samme gælder den, der har undladt at holde sin hund tilbage, da den pågældende bemærkede, at hunden overfaldt mennesker eller dyr, eller den, der som ejer eller besidder har ladet en hund deltage i en hundekamp eller har afholdt hundekampe. Overtrædelse af forbudet straffes med bøde eller fængsel i indtil 6 måneder.

Justitsministeriet har overvejet et forslag fra Dyreværnsrådet, jf. nærmere herom nedenfor under pkt. 3.5, om at straffe hårdere i tilfælde, hvor en hund benyttes på en truende måde eller som våben, jf. hundelovens § 12, stk. 2. Efter denne bestemmelse kan den, der hidser en hund på nogen eller undlader at holde sin hund tilbage, når den pågældende bemærker, at den overfalder nogen, straffes med bøde.

Hundeloven indeholdt tidligere en bestemmelse om, at straffen i ovennævnte situation kunne stige til hæfte eller fængsel, såfremt der forelå skærpende omstændigheder.

Ved hundelovens revision i 1962 blev bestemmelsen imidlertid ændret, idet der i mange af de tilfælde, der var omfattet af den dagældende bestemmelse,

kunne straffes for vold efter reglerne i straffelovens §§ 244-249, som giver mulighed for frihedsstraf. Der fandtes derfor ikke at være særligt behov for at have en bestemmelse i hundeloven om, at straffen under skærpende omstændigheder kan stige til hæfte eller fængsel.

Justitsministeriet er fortsat af den opfattelse, at der i de tilfælde, hvor en person forsætligt hidser en hund på nogen eller undlader at holde sin hund tilbage, når den pågældende bemærker, at hunden overfalder nogen, efter omstændighederne vil kunne straffes for vold efter reglerne i straffeloven. Justitsministeriet finder det rigtigst, at tiltale i disse tilfælde rejses for overtrædelse af straffelovens voldsbestemmelser, hvorfor ministeriet ikke har fundet grundlag for en strafskærpelse i hundelovens § 12, stk. 2.

2. Gældende ret

Reglerne om politiets muligheder for at gribe ind over for farlige hunde og deres besiddere findes i hundeloven (lovbekendtgørelse nr. 380 af 26. juni 1969, som ændret ved lov nr. 335 af 14. maj 1992 og lov nr. 1064 af 23. december 1992).

Efter den gældende bestemmelse i hundelovens § 6, stk. 1, påhviler det besidderen af en hund at træffe de foranstaltninger, der efter forholdene må anses påkrævet for at forebygge, at hunden volder andre skade.

Hvis en hund tidligere har forårsaget skade, som har ført til, at besidderen har fået en bøde eller er ifaldet erstatningsansvar i henhold til dom, vedtagelse eller forlig, kan politiet efter lovens § 6, stk. 2, 1. pkt., pålægge hundebesidderen, at hunden bestandig skal holdes indelukket eller være forsynet med forsvarlig mundkurv. Hvis besidderen ikke overholder et sådant pålæg, skal politiet give vedkommende et pålæg om at lade hunden aflive.

Pålæg om at holde hunden indelukket eller forsynet med mundkurv kan efter lovens § 6, stk. 2, 2. pkt., gives, hvis en hund viser sig bidsk eller glubsk eller har den vane at forulempe folk ved på gader, veje, stier eller pladser mv., der er åbne for almindelig færdsel, at fare imod dem eller forfølge dem, eller som forulemper husdyr i ejendom eller på marken. Hvis besidderen ikke overholder pålægget i disse tilfælde, kan politiet give besidderen pålæg om at lade hunden aflive.

Endelig kan politiet efter lovens § 6, stk. 3, lade en hund aflive for ejerens regning, hvis hunden har skambidt et menneske. Politiets afgørelse om aflivning skal træffes efter rådslagning med en hundesagkyndig.

Efter de gældende bestemmelser i hundelovens § 6 kan politiet således kun gribe ind over for en hund, når

hunden allerede har voldt skade eller forulempet folk. Kun når en hund har skambidt et menneske, kan politiet umiddelbart lade hunden aflive. Har hunden ikke skambidt et menneske, må politiet give besidderen pålæg om, at hunden bestandig skal holdes indelukket eller forsynet med mundkurv, og først når dette pålæg måtte blive overtrådt, kan politiet pålægge besidderen at lade hunden aflive.

Bestemmelserne i hundelovens § 6 skal ses i sammenhæng med Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 748 af 14. november 1991 om forbud mod hold af særligt farlige hunde. Ved denne bekendtgørelse er der indført forbud mod besiddelse og avl af pit bull terriere og tosaer (en japansk kamphunderace) og krydsninger, hvori disse hunderacer indgår. Ifølge bekendtgørelsens § 4, stk. 2, aflives hunde, der holdes i strid med forbudet, ved politiets foranstaltning.

Besidderen af en hund er efter hundelovens § 1 forpligtet til at få sin hund mærket og registreret, inden hunden er 4 måneder gammel. Hvis besidderen ikke får hunden mærket, kan den pågældende straffes med bøde efter § 12, stk. 1, men politiet har ikke efter den gældende lovgivning mulighed for at lade mærkningen og registreringen foretage.

Den gældende hundelov indeholder ikke et forbud mod afholdelse af hundekampe. Arrangerede kampe mellem dyr må dog efter Justitsministeriets opfattelse som udgangspunkt antages at være i strid med dyreværnslovens § 1, hvorefter dyr skal behandles forsvarligt og beskyttes bedst muligt mod smerte, lidelse, angst, varigt men og væsentlig ulempe. Overtrædelse af denne bestemmelse kan straffes efter reglerne i dyreværnslovens § 28.

Den gældende hundelov indeholder ikke bestemmelser om frakendelse af retten til at beskæftige sig personligt med hunde. Efter dyreværnslovens § 29, stk. 1, kan den, der ved dom findes skyldig i mishandling eller grovere uforsvarlig behandling af dyr, ved dommen frakendes retten til at eje, bruge, passe eller slagte eller i det hele beskæftige sig personligt med dyr. Det samme gælder den, der efter tidligere at have gjort sig skyldig i uforsvarlig behandling af dyr, på ny findes skyldig i en sådan overtrædelse. Som det fremgår, omfatter bestemmelsen i dyreværnslovens § 29 således kun de tilfælde, hvor der er sket mishandling eller grovere uforsvarlig behandling af dyr, hvorimod bestemmelsen ikke finder anvendelse i f.eks. den situation, hvor en person har anvendt en hund til angreb på eller som trussel mod mennesker.

3. Baggrunden for lovforslaget

3.1. Forbudet mod pit bull terriere, tosaer og krydsninger, hvori disse to hunderacer indgår

Foranlediget af flere konkrete tilfælde i bl.a. slutningen af 1980'erne, hvor pit bull terriere havde overfaldet mennesker, bad Justitsministeriet Dyreværnsrådet om at vurdere behovet for et forbud mod hold af bl.a. pit bull terriere. Dyreværnsrådet fastslog, at der var behov for regler på området og anbefalede, at pit bull terriere og tosaer blev forbudt.

På baggrund af Dyreværnsrådets udtalelse udstedte justitsministeren bekendtgørelsen om forbud mod hold af særligt farlige hunde (bekendtgørelse nr. 748 af 14. november 1991), hvorved forbud mod nævnte hunderacer blev indført.

Siden forbudet mod pit bull terriere og tosaer blev indført, har der imidlertid været en stigende tendens til, at folk anskaffer sig kamphunde af andre racer, som ikke er forbudt, men som kan have tilsvarende farlige egenskaber som pit bull terriere og tosaer. Der har endvidere været tilfælde, hvor hunde er blevet anvendt som trussel eller som våben.

Justitsministeriet har derfor overvejet behovet for at skærpe de gældende regler i hundeloven om indgriben over for farlige hunde og for at udvide forbudet i bekendtgørelsen om særligt farlige hunde til at omfatte andre racer end pit bull og tosa.

3.2. Udtalelse fra Danmarks civile Hundeførerforening

Danmarks civile Hundeførerforening opsigde ved brev af 17. november 1997 den aftale, som foreningen havde indgået med Justitsministeriet om at medvirke ved testningen af, om en hund er omfattet af det gældende forbud mod pit bull terriere og tosaer.

Efter foreningens opfattelse er det ikke muligt at fastlægge en hunds racemæssige baggrund ud fra en vurdering af hundens adfærd. Det er derimod muligt at teste, om hunden har lave tærskelværdier for aggression og manglende evne til afreaktion, og at den derfor må betegnes som farlig.

Foreningen gav samtidig udtryk for, at lave tærskelværdier for aggression, som kan skyldes såvel arvemæssige egenskaber som »dressur«, vil kunne træffes hos mange andre hunde end pit bull terriere og tosaer, hvor der indgår »kampdrift« i arvmassen, f.eks. schæferhunde, rottweilere og dobermann, men at der i øvrigt findes uheldige eksemplarer blandt alle racer.

Danmarks civile Hundeførerforening tilkendegav, at foreningen gerne stiller konsulenter til rådighed, der kan foretage en sådan test.

3.3. Henvendelse fra Foreningen til Dyrenes Beskyttelse og Dansk Kennel Klub

Foreningen til Dyrenes Beskyttelse og Dansk Kennel Klub har i en fælles henvendelse af 14. december 2000 til Justitsministeriet anført, at et forbud mod bestemte hunderacer ikke er en farbar vej, men at forebyggelse mod farlige hunde bør ske på en anden måde.

Efter de to organisationers opfattelse er det meget væsentligt at sikre, at alle hunde kan identificeres. De har derfor foreslået, at der i lovgivningen skabes hjemmel til, at politiet kan lade ikke-mærkede hunde mærke og registrere for hundeejerens regning.

Foreningen til Dyrenes Beskyttelse og Dansk Kennel Klub finder, at den eksisterende bestemmelse i hundelovens § 6 som udgangspunkt er en god bestemmelse, idet den pålægger besidderen af en hund at træffe de nødvendige foranstaltninger, der må anses for påkrævet for at forebygge, at hunden volder andre skade.

Imidlertid er der ikke i den eksisterende § 6 mulighed for, at politiet, når et pålæg ikke overholdes, kan lade hunden fjerne med henblik på politiets stillingtagen til, om hunden skal aflives eller overdrages til anden side. En sådan hjemmel foreslår foreningerne indført.

Foreningerne foreslår endvidere, at der i lovgivningen åbnes mulighed for, at politiet i de tilfælde, hvor politiet vurderer, at en hund – allerede inden den har forvoldt skade, eller dens ejer har overtrådt et pålæg – er så farlig, at hunden skal aflives, skal kunne beslutte, at hunden i samspil med sin besidder underkastes en samlet vurdering af eksperter. Vurderingen skal bl.a. have til formål at afdække, om ejeren har den nødvendige kontrol over hunden i belastede situationer, og om ejeren kan have til hensigt at benytte hunden til voldelige formål.

Dansk Kennel Klub har efterfølgende over for Justitsministeriet tilkendegivet, at det er muligt ved en hundesagkyndig undersøgelse at vurdere, om en hund i samspil med dens besidder udgør en fare for sine omgivelser, og at det for at foretage en sådan undersøgelse er nødvendigt at vurdere hunden i samspil med dens ejer eller besidder.

De to organisationer har herudover i henvendelsen af 14. december 2000 foreslået, at der indføres et udtrykkeligt forbud mod hundekampe.

Endelig har Foreningen til Dyrenes Beskyttelse og Dansk Kennel Klub anbefalet, at den nuværende bekendtgørelse om forbud mod hold af særligt farlige hunde ophæves.

3.4. Udtalelse fra Rådet vedrørende hold af særlige dyr

Til brug for Justitsministeriets overvejelser har ministeriet anmodet Rådet vedrørende hold af særlige dyr om en udtalelse. Rådet vedrørende hold af særlige dyr har i udtalelse af 3. februar 2001 om ulvehybrider, ulvehunde og farlige hunde anført, at aggressiv adfærd forekommer både blandt racerene hunde og basterder, og at såvel store som middelstore hunde kan påføre mennesker og dyr alvorlige eller endog livstruende bidlæsioner. Aggressiv adfærd er ikke alene genetisk betinget, men også en række miljøfaktorer spiller en vigtig rolle. Tilbøjeligheden til og graden af den aggressive adfærd er underkastet så stor individuel variation, at det ifølge rådet er mere korrekt at tale om farlige hunde (farlige individer) end om farlige hund racer.

Erfaringer indhøstet siden indførelsen af forbudet mod pit bull terriere, tosaer og krydsninger, hvori disse to hund racer indgår, har vist, at det er vanskeligt at administrere, kontrollere og håndhæve bestemmelserne i bekendtgørelsen. Ifølge rådet vil en skærpelse af bestemmelserne i den gældende bekendtgørelse, så forbudet omfatter flere hund racer mv., ikke afhjælpe problemerne med farlige hunde på en tilfredsstillende måde. Der udvikles til stadighed racer og krydsninger, som kan være farligere end de racer, der vil blive omfattet af forbudet. Rådet har endvidere henvist til, at det end ikke gennem DNA-analyse er muligt med sikkerhed at afgøre, om en hund tilhører en bestemt race, eller hvilke racer der indgår i en krydsning.

Rådet har peget på, at det er nødvendigt at vurdere hunden sammen med dens ejer eller besidder, da det forhold, at en besidder enten tilsigtet eller på grund af manglende besidderkvalifikation kan gøre hunden farlig, ofte er af større betydning end det forhold, at hunden tilhører en bestemt race. Rådet har i den forbindelse henvist til, at det er almindeligt kendt, at der findes bestemte miljøer, hvor det er interessant at gøre sin hund farlig.

Rådet har herefter overvejet, om man bør stille krav om en form for »kørekort« for at kunne besidde en større hund. Rådet finder imidlertid, at en sådan ordning vil være så ressourcekrævende og besværlig at administrere, at den næppe kan gennemføres i praksis.

Ifølge rådet bør indgreb mod farlige hunde tage udgangspunkt i de enkelte individer, og disse indgreb kan – efter rådets opfattelse – foretages inden for de rammer, som er indeholdt i hundelovens § 6. Rådet har dog samtidig bemærket, at det må bero på en juridisk vurdering, om der er behov for en skærpelse af

hundelovens bestemmelser for at forbedre politiets reaktionsmuligheder og lette sagsbehandlingen.

3.5. Dyreværnsrådet

Justitsministeriet har endvidere indhentet en udtalelse fra Dyreværnsrådet, der i udtalelse af 2. april 2001 om farlige hunde har anført, at det efter rådets opfattelse vil være særdeles vanskeligt at løse problemet med farlige hunde ved at forbyde bestemte hund racer. Det skyldes for det første, at en hunds farlighed bl.a. må anses for at være et resultat af hundens opdragelse, og for det andet, at det vil være relativt simpelt at fremavle nye typer af hunde, som kan have særligt farlige egenskaber, når de bliver trænet til at være aggressive.

Det er dog rådets opfattelse, at bekendtgørelsen om forbud mod hold af særligt farlige hunde bør opretholdes, selvom det kan være vanskeligt at fastslå, om en hund f.eks. er en pit bull terrier. Bekendtgørelsen har en god signalværdi, og det tyder på, at forbudet har haft en gavnlig effekt.

Dyreværnsrådet har anbefalet, at problemet med farlige hunde bør søges løst ved at foretage en regulering i hundeloven. Rådet har peget på, at det bl.a. vil kunne ske ved, at politiet får bemyndigelse til at fjerne hunde, der voldrer begrundet frygt, og at ejeren – eventuelt for egen regning – kan forlange at få en sagkyndig til at vurdere hundens og ejerens situation med henblik på at fastslå, om hunden er farlig, og om der er mulighed for, at ejeren kan få hunden tilbage, hvis det er muligt at identificere årsagerne til hundens aggressivitet, således at ejeren får mulighed for at ændre forholdene.

Dyreværnsrådet har endvidere udtalt, at det bør overvejes, om personer, der holder eller tidligere har holdt aggressive og farlige hunde, ved dom for bestandig eller i et nærmere fastsat tidsrum skal kunne fradømmes retten til at eje, bruge eller passe hunde eller i det hele taget personligt at beskæftige sig med hunde.

Endelig har Dyreværnsrådet foreslået, at det overvejes at straffe hårdere, når hunde benyttes på en truende måde eller som våben. Dyreværnsrådet har i den forbindelse henvist til bestemmelsen i hundelovens § 12, stk. 2, hvorefter »den, der hidser en hund på nogen eller undlader at holde sin hund tilbage, når han bemærker, at den overfalder nogen« straffes med bøde. Dyreværnsrådet har anført, at denne bestemmelse – efter det for Dyreværnsrådet oplyste – ikke er til hinder for i særlige tilfælde at pålægge en hundeejer ansvar efter straffelovens voldsbestemmelser, således at der kan idømmes frihedsstraffe i grovere tilfælde. Dyreværnsrådet har herefter påpeget, at der således alle-

rede i dag eksisterer strafferammer, som burde give plads for højere straf.

3.6 Den Danske Dyrlægeforening

Den Danske Dyrlægeforening har i september 2001 tilkendegivet, at en hunds genetiske egenskaber kan udnyttes til at prædisponere hunden til angreb eller aggression, ligesom foreningen har bekræftet, at det er muligt ved en hundesagkyndig undersøgelse at vurdere, om en hund i samspil med dens besidder udgør en fare for sine omgivelser. Det kan således vurderes, om besidderen har kontrol over hunden, og om hunden er velafbalanceret, herunder om den har en lav tærskelværdi for aggression.

Foreningen har endvidere givet udtryk for, at det for at foretage en sådan vurdering er nødvendigt at vurdere hunden i samspil med dens ejer eller besidder.

Den Danske Dyrlægeforening har desuden bekræftet, at dyrlæger fra foreningen i givet fald gerne vil medvirke som sagkyndige ved afgørelsen af spørgsmålet om, hvorvidt en hund har adfærdsmæssige karaktertræk, som er kendetegnende for farlige hunde. Der findes således et selskab af dyrlæger med særlig interesse for og efteruddannelse i adfærdsterapi.

For så vidt angår den nuværende bekendtgørelse om forbud mod hold af særligt farlige hunde, medvirker dyrlægeforeningen fortsat gerne til at håndhæve det gældende forbud mod pit bull terriere og tosaer. Det er foreningens opfattelse, at antallet af hunde af disse racer er faldet siden bekendtgørelsens udstedelse.

4. Justitsministeriets overvejelser

4.1. Indgreb over for farlige hunde

På grundlag af de indhentede sagkyndige udtalelser og vanskelighederne ved med sikkerhed at fastslå en hunds race er det Justitsministeriets opfattelse, at raceforbudet i bekendtgørelsen ikke bør udvides til at omfatte flere racer.

Justitsministeriet har herved lagt vægt på, at en række af de hørte sagkyndige fraråder en sådan udvidelse. Der vil til stadighed være hunde, der ikke omfattes af et eventuelt udvidet forbud, men som vil kunne have tilsvarende farlige egenskaber, som de af forbudet omfattede racer. Hertil kommer, jf. ovenfor, at det i praksis er vanskeligt at fastslå, om en hund er f.eks. en pit bull terrier.

Problemet med farlige hunde er endvidere ikke kun relateret til bestemte hunderacer. Enhver hund kan således efter det for Justitsministeriet oplyste blive farlig for sine omgivelser, hvis besidderen – bevidst eller ubevidst – udsætter hunden for uheldig påvirkning. Justitsministeriet er derfor enig i, at der er behov for at

forbedre mulighederne for at kunne gribe ind over for farlige hunde uanset race.

Bekendtgørelsen må dog efter det for Justitsministeriet oplyste antages at have haft en gavnlig effekt. Dyreværnsrådet og Den Dansk Dyrlægeforening har da også anbefalet, at forbudet mod pit bull terriere og tosaer opretholdes. Under hensyn hertil samt til, at i hvert fald pit bull terriere er forbudt i flere nabolande, bl.a. i Frankrig, Holland, Norge og Storbritannien, finder Justitsministeriet ikke grundlag for at ophæve forbudet mod pit bull terriere og tosaer i Danmark på nuværende tidspunkt.

Det er således Justitsministeriets opfattelse, at bekendtgørelsen bør opretholdes uændret, men at indgrebsmulighederne i forhold til farlige hunde samtidig bør udvides.

Justitsministeriet kan endvidere tilslutte sig anbefalingerne fra de sagkyndige om, at den fremgangsmåde, der bør vælges til forbedring af retstilstanden omkring farlige hunde, er en udvidelse af politiets muligheder for efter hundeloven at gribe ind over for hunde, der har vist tegn på aggressiv adfærd.

For at forebygge, at hunde med særligt lave tærskelværdier for aggression på grund af arvemæssige egenskaber eller dressur forvolder skade, foreslår Justitsministeriet, at politiets muligheder for at træffe afgørelse om aflivning af sådanne hunde forbedres. Efter Justitsministeriets opfattelse bør en afgørelse om, at en hund skal aflives, ikke afvente, at hundeejeren overtræder et pålæg om at holde hunden indelukket eller iført mundkurv, eller at hunden skambider et menneske.

Justitsministeriet foreslår derfor bl.a., at politiet skal kunne træffe afgørelse om aflivning, allerede inden en hund forvolder skade, såfremt hunden har sådanne egenskaber, at den kan være farlig for sine omgivelser og derfor bør aflives.

4.2. Sagkyndig vurdering af hundens farlighed

En adgang til at træffe afgørelse om aflivning, allerede inden en hund forvolder skade, vil dog forudsætte, at politiet får mulighed for efter omstændighederne at indhente en sagkyndig vurdering af, om en hund har sådanne egenskaber, at den kan være farlig for sine omgivelser og derfor bør aflives. Det gælder navnlig i tilfælde, hvor en hund ved sin adfærd har virket truende og skabt begrundet frygt uden at have forvoldt skade.

Justitsministeriet foreslår derfor, at politiet skal kunne kræve, at besidderen af en hund skal deltage i en sagkyndig vurdering af hundens adfærdsmæssige karaktertræk. Resultatet af undersøgelsen kan herefter

indgå i det grundlag, som politiet skal træffe afgørelse efter. I det omfang en sådan sagkyndig vurdering viser, at den pågældende hund har så lave tærskelværdier for aggression, at den kan være farlig for sine omgivelser, vil der kunne være grundlag for at træffe afgørelse om aflivning af hunden.

Om der er behov for at indhente en vurdering af hundens adfærd, vil afhænge af en konkret vurdering af sagens omstændigheder. Hvis hunden allerede har forvoldt en ikke ubetydelig skade, der viser, at hunden reagerer mere aggressivt end sædvanligt for hunde, vil politiet kunne træffe afgørelse om aflivning uden at indhente en sagkyndig undersøgelse. Hvis hunden derimod ikke har forvoldt skade, men hunden ved sin adfærd har virket truende og skabt frygt, vil en sagkyndig undersøgelse normalt skulle foretages, før politiet træffer afgørelse om eventuel aflivning af hunden.

De sagkyndige foreninger har alle understreget, at det ved en undersøgelse af hundens adfærd er væsentligt at iagttage hunden i samspil med dens ejer eller besidder. Det foreslås på den baggrund, at hundens besidder har pligt til at medvirke til undersøgelsen. Pligten er dog ikke strafsanktioneret, jf. herom nærmere nedenfor i bemærkningerne til § 6 a, stk. 1, som affattet i forslaget § 1, nr. 3.

Undersøgelsen af hundens adfærd vil skulle foretages af hundesagkyndige, der har opnået særlig viden om hundes adfærdsmæssige egenskaber, og som i kraft af denne viden vil kunne vurdere, om hunden er til fare for sine omgivelser. Justitsministeriet agter at indgå en aftale om, at politiet kan kontakte en begrænset, men landsdækkende kreds af hundesagkyndige, der kan foretage adfærdundersøgelserne. De sagkyndige vil ikke være tilknyttet politiet.

Justitsministeriet anser det for hensigtsmæssigt, at der indføres en bestemmelse, hvorefter politiet kan træffe afgørelse om, at en hund i det tidsrum, hvor politiet undersøger, om der er grundlag for at træffe afgørelse om aflivning – og hvis en sådan afgørelse træffes, indtil aflivningen kan effektueres – kan anbringe hunden i hundepension eller lignende. En sådan afgørelse om hundens anbringelse i pension har til formål at forhindre, at hunden i nævnte tidsrum forvolder skade på mennesker, dyr eller ting, eller at hundens ejer eller besidder gemmer hunden af vejen, f.eks. hos familie eller venner.

Under hensyn til, at en aflivning, der er foretaget, i sagens natur ikke vil kunne omgøres, foreslår Justitsministeriet endvidere, at klage over politiets afgørelse som udgangspunkt skal have opsættende virkning. Effektivering af en afgørelse om aflivning vil således al-

tid skulle afvente klagefristens udløb, medmindre hundeejeren giver afkald på sin klageret inden fristens udløb. Navnlige for at begrænse den periode, hvor det kan være nødvendigt at holde en hund i hundepension, foreslås en kort klagefrist på 10 dage, fra hundeejeren er blevet orienteret om politiets afgørelse.

4.3. *Frakendelse af retten til at beskæftige sig med hunde*

Justitsministeriet kan tilslutte sig Dyreværnsrådets forslag om, at der bør indføres en bestemmelse, hvorefter en person ved dom for et strafbart forhold kan frakendes retten til at beskæftige sig personligt med hunde, hvis den pågældende har anvendt en hund til angreb på eller som trussel mod mennesker eller dyr.

Justitsministeriet finder endvidere, at det samme bør gælde den, der har undladt at holde sin hund tilbage, da vedkommende bemærkede, at hunden overfaldt mennesker eller dyr.

Endelig finder Justitsministeriet, at også den, der som ejer eller besidder har ladet en hund deltage i en hundekamp eller har afholdt hundekampe, bør kunne frakendes retten til at beskæftige sig personligt med hunde.

Det bemærkes, at den, der ved dom findes skyldig i mishandling eller grovere uforsvarlig behandling af dyr, efter dyreværnslovens § 29 for bestandig eller for et nærmere fastsat tidsrum kan frakendes retten til at eje, bruge, passe eller slagte eller i det hele beskæftige sig personligt med dyr.

Dyreværnslovens bestemmelse om frakendelse omhandler imidlertid alene tilfælde, hvor dyret er blevet mishandlet eller udsat for grovere uforsvarlig behandling, og der er således ikke mulighed for at frakende personer retten til at beskæftige sig med hunde, fordi hunden er blevet anvendt som våben.

Frakendelse af retten til professionelt at beskæftige sig med hunde vil efter omstændighederne tillige kunne ske efter straffelovens § 79.

4.4. *Mærkning af hunde*

Justitsministeriet er endvidere enig med Foreningen til Dyrenes Beskyttelse og Dansk Kennel Klub i, at det er vigtigt, at alle hunde er mærkede og registrerede, således at det kan fastslås, om den samme hund gentagne gange viser sig bidsk mv.

Det foreslås derfor, at politiet får mulighed for at lade ikke-mærkede hunde mærke og registrere for besidderens regning.

Justitsministeriet har fra Dansk Hunderegister fået oplyst, at ca. 20 pct. af samtlige hunde i Danmark, ikke er mærkede og registrerede, selvom der har været pligt hertil siden 1993. Dansk Hunderegister har dog

samtidig oplyst, at registreringsprocenten for hunde, der fødes i dag, er væsentligt højere.

4.5. Forbud mod hundekampe

Foreningen til Dyrenes Beskyttelse og Dansk Kennel Klub har, som anført ovenfor i pkt. 3.3, foreslået, at der indføres et udtrykkeligt forbud mod hundekampe.

Efter Justitsministeriets opfattelse vil afholdelse af hundekampe være en overtrædelse af dyreværnslovens § 1. Efter denne bestemmelse skal dyr behandles forsvarligt og beskyttes bedst muligt mod smerte, lidelse, angst, varigt men og væsentlig ulempe. Overtrædelse af bestemmelsen straffes efter dyreværnslovens § 28, stk. 2, med bøde eller fængsel i indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter dyreværnslovens § 28, stk. 1, hvorefter den, som ved overanstrengelse, vanrøgt eller på anden måde behandler dyr uforsvarligt, straffes med bøde eller fængsel i indtil 1 år. I tilfælde af mishandling er straffen fængsel i indtil 1 år, i gentagelsestilfælde 2 år, jf. § 28, stk. 1, 2. pkt.

Justitsministeriet er dog enig med Foreningen til Dyrenes Beskyttelse og Dansk Kennel Klub i, at det vil være hensigtsmæssigt udtrykkeligt i hundeloven at præcisere, at afholdelse af hundekampe forbydes.

Justitsministeriet foreslår derfor, at personer, der som ejer eller besidder har ladet en hund deltage i en hundekamp, og personer, der har afholdt hundekampe, skal kunne straffes med bøde eller fængsel i indtil 1 år. Er der imidlertid tale om et egentligt tilfælde af dyremishandling, vil tiltale mod den pågældende fortsat skulle rejses efter dyreværnslovens § 1, jf. § 28, stk. 1, 2. pkt., hvorefter der i almindelighed skal idømmes frihedsstraf.

Endvidere foreslås det, som nævnt oven for under pkt. 4.3, at der indføres en bestemmelse, hvorefter personer ved dom for et strafbart forhold kan frakendes retten til at beskæftige sig personligt med hunde, hvis en person har anvendt en hund til angreb på eller som trussel mod mennesker eller dyr. Det samme gælder den, der har undladt at holde sin hund tilbage, da den pågældende bemærkede, at hunden overfaldt mennesker eller dyr, og den, der som ejer eller besidder har ladet en hund deltage i en hundekamp eller har afholdt hundekampe.

5. Lovforslagets økonomiske og administrative konsekvenser mv.

Lovforslaget skønnes at medføre visse konsekvenser for staten som følge af dels ændringerne af reglerne om politiets muligheder for at gribe ind over for hunde, der har vist tegn på aggressiv adfærd, herunder hunde, der ved deres adfærd har virket truende uden – endnu – at have forvoldt skade, dels mulighederne for ved dom at frakende personer retten til personligt at beskæftige sig med hunde samt dels de i lovforslaget nævnte strafskærper og nykriminaliseringer.

Henset til det forventede antal sager sammenholdt bl.a. med det hidtidige antal sigtelser for overtrædelse af hundeloven vil de opgaver, som følger af lovforslaget, imidlertid kunne varetages inden for Justitsministeriets nuværende bevillingsmæssige rammer.

Lovforslaget skønnes således samlet set ikke at have økonomiske eller administrative konsekvenser for staten af betydning.

Lovforslaget har ikke økonomiske eller administrative konsekvenser for kommuner, amtskommuner eller erhvervslivet. Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser og indeholder ikke EU-retlige aspekter.

6. Hørte myndigheder og organisationer mv.

Dyreværnsrådet, Det Veterinære Sundhedsråd, Rådet vedrørende Hold af Særlige Dyr, Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri, Fødevaredirektoratet, Rigsadvokaten, Rigspolitechefen, politidirektøren i København, Politimesterforeningen, Domstolsstyrelsen, Dommerforeningen, Dommerfuldmægtigforeningen, Advokatrådet, Den Danske Dyr lægeforening, Amtsrådsforeningen, Kommunernes Landsforening, Landbrugsrådet, De Danske Landboforeninger, Foreningen til Dyrenes Beskyttelse, Dyrefondet, Dansk Kennel Klub, Danmarks civile Hundeførerforening, Dansk Hunderegister, Dansk Racehunde Union, Den Danske Hundeforening, Danske Hundeejeres Landsforening, Alle Dyrs Ret, World Society for the Protection of Animals, Dyreværnsforeningen Freja, Dansk Dyreværn Århus, Dyreværnsforeningernes Fællesråd, Dyreværnet – Foreningen til Værn for Værgeløse Dyr, Dyrenes Dags Komité, Dyrenes Venner, Dyrenes Stemme, Nordisk Samfund til Bekæmpelse af Misbrug af Dyr, Daniche, Forbrugergruppen for Dyrevelfærd.

Samlet vurdering af lovforslagets konsekvenser

	Positive konsekvenser/ mindre udgifter	Negative konsekvenser/ Merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Ingen	Ingen af betydning
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Efter § 1, stk. 1, i hundeloven er en besidder af en hund forpligtet til at få hunden mærket og registreret, inden hunden er 4 måneder gammel. Hvis hundebesidderen ikke får hunden mærket og registreret, kan han eller hun straffes med bøde efter § 12, stk. 1, men politiet har ikke efter den gældende lovgivning mulighed for at sørge for, at hunden bliver mærket og registreret.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 3 indebærer, at politiet får mulighed for – på besidderens regning – at lade hunde, der ikke er mærket og registreret i overensstemmelse med bestemmelsen i stk. 1, mærke og registrere. Herved gives politiet mulighed for en mere effektiv håndhævelse af kravet om mærkning og registrering.

Bestemmelsen vil endvidere forbedre politiets muligheder for at identificere hunde, som politiet har fundet eller eventuelt på et senere tidspunkt vil finde behov for at gribe ind over for. Politiet vil således lettere kunne konstatere, om en hund gentagne gange giver anledning til klager, ligesom politiet med en høj grad af sikkerhed vil kunne afklare, om en given hund burde have været ført i snor eller forsynet med mundkurv i henhold til et allerede givet pålæg til besidderen.

Bestemmelsen tænkes anvendt i tilfælde, hvor politiet ved kontakt med en hund bliver opmærksom på, at hunden ikke er mærket og registreret.

Der sigtes bl.a. til situationer, hvor politiet lader en hund indfange, fordi den færdes uden besidder. Politiet vil da kunne lade hunden mærke, inden den udleve-

res til besidderen. En anden mulig situation, hvor bestemmelsen kan tænkes anvendt, er i forbindelse med et pålæg til hundens besidder om at holde hunden i snor eller iført mundkurv, når den færdes offentligt.

Politiet kan undlade at lade en hund mærke, hvis det er unødvendigt, f.eks. fordi besidderen selv vil lade hunden mærke og registrere straks.

Bestemmelsen ændrer ikke ved det forhold, at det er besidderens ansvar, at en hund mærkes og registreres i overensstemmelse med bestemmelsen i hundelovens § 1 og reglerne i bekendtgørelse nr. 1197 af 23. december 1992 om mærkning og registrering af hunde som ændret senest ved bekendtgørelse nr. 994 af 17. december 1998. Besidderen vil således fortsat kunne idømmes bødestraf for overtrædelse af reglerne i de tilfælde, hvor politiet lader en hund mærke og registrere.

Det foreslås, at refusionskravet tillægges udpantningsret, jf. § 12 c, som affattet i forslagets § 1, nr. 6.

Til nr. 2

Med de foreslåede ændringer af § 6 udvides politiets muligheder for at gribe ind over for hunde, der har vist sig at være farlige for deres omgivelser, eller som har vist tegn på at kunne være farlige eller skræmmende, men som endnu ikke har forvoldt skade.

Den foreslåede § 6, stk. 2, omfatter efter sin ordlyd tre forskellige situationer, hvor politiet vil kunne meddele hundens besidder pålæg eller træffe afgørelse om aflivning af hunden.

Det drejer sig for det første om situationer, hvor en hund har forvoldt fysisk skade på et menneske, for det andet om situationer, hvor en hund har forvoldt anden væsentlig skade, og for det tredje om situationer, hvor

der i øvrigt er grundlag for at antage, at den pågældende hund kan være farlig for sine omgivelser.

Den første tilfældegruppe – hvor en hund har forvoldt fysisk skade på et menneske – omfatter for det første den situation, der allerede er omfattet af den nuværende bestemmelse om skambid af mennesker i hundelovens § 6, stk. 3. Herudover dækker bestemmelsen også alle andre tilfælde, hvor en hund har bidt et menneske med skade til følge, uden at der kan siges at være tale om skambid.

Den anden tilfældegruppe – hvor en hund har forvoldt anden væsentlig skade – omfatter dels situationer, hvor en hund har bidt en anden hund eller andre dyr med væsentlig skade til følge, dels situationer, hvor en hund har forårsaget væsentlig materiel skade.

Den tredje tilfældegruppe – hvor der er grundlag for at antage, at den pågældende hund kan være farlig for sine omgivelser – er efter sin ordlyd den mest omfattende. Bestemmelsen forudsætter, at hunden har udvist en adfærd, der er kendetegnende for farlige hunde. Tilfælde, hvor en hund faktisk har vist sig farlig, men der ikke er sket skade på mennesker, dyr eller ejendom, vil således være omfattet af denne kategori. Som eksempel kan nævnes den situation, hvor et overhængende angreb fra en hund mod et menneske eller et andet dyr afværger ved besidderens eller tredje-mands mellemkomst.

Også i andre situationer, hvor en hund ikke har vist konkrete tegn på at være farlig, kan der være grund til at overveje, om den pågældende hund kan være farlig for sine omgivelser.

Som eksempler, der kan indgå i vurderingen af, om en hund må antages at være farlig, kan nævnes:

- hvor en person truer eller har truet med at pudse sin hund på andre personer eller dyr,
- hvor en hund skaber frygt i sine omgivelser, f.eks. ved på en truende eller aggressiv måde at fare mod eller forfølge folk,
- hvor en person grundet manglende dressur ikke kan tøjle hundens farlige egenskaber,
- hvor den pågældende besidder tidligere har fået aflivet en hund som farlig, og hvor der er en begrundet formodning for, at også den nuværende hund er farlig.

Må det antages, at en hund er farlig for sine omgivelser, har politiet mulighed for at give besidderen pålæg om, at hunden skal føres i snor eller være forsynet med forsvarlig mundkurv eller begge dele, når den ikke holdes indelukket.

Politiet kan endvidere træffe afgørelse om, at hunden skal aflives ved politiets foranstaltning. Inden en

afgørelse om aflivning træffes, kan politiet kræve, at hundens besidder medvirker ved en sagkyndig undersøgelse af hundens adfærd efter den foreslåede bestemmelse i § 6 a, stk. 1, med henblik på at vurdere hundens farlighed. I det omfang den sagkyndige vurdering viser, at den pågældende hund i samspil med besidderen har så lave tærskelværdier for aggression, at den må betegnes som farlig for sine omgivelser, vil politiet kunne træffe afgørelse om aflivning.

Som anført under de almindelige bemærkninger pkt. 4.2, vil det afhænge af en konkret vurdering af sagens omstændigheder, om der er behov for at indhente en vurdering af hundens adfærd. Der henvises endvidere til bemærkningerne nedenfor til § 6 a.

I overensstemmelse med det almindelige forvaltningsretlige undersøgelsesprincip påhviler det politiet at sikre sig, at en afgørelse om meddelelse af pålæg eller aflivning træffes på et forsvarligt grundlag, herunder at sagen er tilstrækkeligt oplyst.

Politiet vil ved behandlingen af en sag efter den foreslåede bestemmelse endvidere være underlagt det almindelige forvaltningsretlige proportionalitetsprincip, hvilket indebærer, at der ikke må træffes mere indgribende afgørelser end nødvendigt. Politiet kan således ikke lade en hund aflive, hvis der er grund til at antage, at risikoen for, at en aggressiv hund forvolder skader, på forsvarlig vis kan afhjælpes ved at give besidderen et pålæg om, at hunden skal være forsynet med forsvarlig mundkurv og føres i snor, når den færdes offentligt.

Efter den foreslåede § 6, stk. 3, kan hundens besidder endvidere gives pålæg om, at hunden skal føres i snor eller være forsynet med forsvarlig mundkurv, eller begge dele, når den ikke holdes indelukket, hvis hunden har for vane at forulempe mennesker eller dyr ved på gader, veje, stier eller pladser mv., der er åbne for almindelig færdsel, at fare imod dem eller forfølge dem, eller har for vane at forulempe husdyr i ejendom eller på mark.

Bestemmelsen finder anvendelse i de tilfælde, hvor en hund uden samtidig at skabe egentlig frygt til staidighed forulemper mennesker eller dyr.

Med den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 4, indføres hjemmel til, at politimesteren (politidirektøren) kan beslutte at lade hunden aflive, hvis et pålæg om at føre hunden i snor eller et pålæg om mundkurv overtrædes. Dette svarer til den nuværende ordning i hundelovens § 6, stk. 2.

Det foreslås i stk. 5, at politiet afholder omkostningerne ved hundens aflivning, men kan kræve beløbet refunderet af besidderen.

Det foreslås endvidere, at refusionskravet tillægges udpantringsret, jf. § 12 c, som affattet i forslaget § 1, nr. 6.

Den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 6, svarer til den nugældende bestemmelse i § 6, stk. 2, 3. pkt., hvorefter besidderen ved en hunds overflytning til en anden politikreds skal underrette politiet i denne om et pålæg meddelt efter § 6, stk. 2, nr. 1, eller stk. 3.

Når en besidder af en hund gives pålæg om, at hunden skal være forsynet med mundkurv, eller besidderen er blevet pålagt bøde på grund af hundens skadeforvoldelse, registreres det i Det Centrale Kriminalregister. Med henblik på at forbedre politiets muligheder for at gribe ind over for farlige hunde, allerede inden sådanne hunde forvolder skade, foreslår Justitsministeriet nu underretningsspligten strafsanktioneret, således at undladelse af at underrette politiet om hundens overflytning kan straffes med bøde, jf. § 12, stk. 1, som affattet i lovforslagets § 1, nr. 4. Det bemærkes herved, at underretningsspligten hidtil har haft karakter af en hensigtserklæring, idet tilsidesættelse heraf ikke har været strafsanktioneret.

Når politiet imidlertid bliver opmærksom på en hunds overflytning fra en politikreds til en anden, bør politiet i videst muligt omfang underrette den politikreds, hvortil overflytningen sker om et sådant pålæg eller bøde.

Til nr. 3

Til § 6 a

Efter den foreslåede bestemmelse i stk. 1 kan politiet kræve, at hundens besidder medvirker ved en hundesagkyndig undersøgelse af hundens adfærd med henblik på at vurdere, om hunden har sådanne egenskaber, at den kan være farlig for sine omgivelser og derfor bør aflives. Undersøgelsen vil særligt skulle afdekke, om hunden er velafbalanceret eller har en lav tærskelværdi for aggression, og om besidderen har den nødvendige kontrol over hunden.

Hensigten hermed er således at give politiet mulighed for at lade en sagkyndig vurdering af hundens farlighed indgå i grundlaget for afgørelsen om, hvorvidt hunden skal aflives.

Når det med denne bestemmelse foreslås, at besidderen skal have pligt til at medvirke til den sagkyndige undersøgelse af hundens adfærd, skyldes det, at en række sagkyndige råd, nævn mv. har understreget vigtigheden af at vurdere hunden i samspil med besidderen. Der henvises til de almindelige bemærkninger til lovforslaget pkt. 3.

Det vil ved en cirkulæreskrivelse til politiet blive præciseret, hvem der skal fungere som hundesagkyndige. Både Danmarks civile Hundeførerforening og Den Danske Dyr lægeforening har bekræftet at kunne udpege personer, der kan fungere som hundesagkyndige, jf. de almindelige bemærkninger, pkt. 3.2. og 3.6.

Om der er behov for at indhente en sådan undersøgelse af hundens adfærd, vil afhænge af en konkret vurdering af sagens omstændigheder. Hvis hunden allerede har forvoldt en ikke ubetydelig skade, der viser, at hunden reagerer mere aggressivt end sædvanligt for hunde, vil politiet kunne træffe afgørelse om aflivning uden at indhente en sagkyndig undersøgelse. I så fald vil hundens besidder dog kunne anmode om en sådan undersøgelse, inden politiet træffer afgørelse, jf. § 6 a, stk. 2, som affattet i lovforslagets § 1, nr. 3.

Hvis hunden derimod ikke har forvoldt skade, men hunden ved sin adfærd har virket truende og skabt begrundet frygt, vil en sagkyndig vurdering normalt skulle foretages, før politiet træffer afgørelse om eventuel aflivning af hunden.

Hvis besidderen modsætter sig politiets anmodning om at medvirke til en hundesagkyndig undersøgelse, kan politiet træffe afgørelse i sagen på det foreliggende grundlag. Det forhold, at besidderen har nægtet at medvirke til en sagkyndig vurdering, kan ikke i sig selv danne grundlag for en afgørelse om aflivning, men oplysningen vil dog indgå i afgørelsesgrundlaget som ét af flere momenter.

På den baggrund har Justitsministeriet ved udformningen af bestemmelsen ikke fundet grundlag for at fastsætte bestemmelser om yderligere sanktionering af besidderens undladelse af at medvirke til undersøgelsen.

Efter den foreslåede bestemmelse i stk. 2 kan besidderen forlange, at der foretages en sagkyndig undersøgelse af hundens adfærd, inden politiet træffer afgørelse om aflivning af hunden efter den foreslåede § 6, stk. 2, nr. 2, som affattet i forslaget § 1, nr. 2.

Det forudsættes, at politiet underretter hundens besidder om, at politiet overvejer at træffe afgørelse om aflivning af hunden på det foreliggende grundlag, og om besidderens mulighed for at anmode om en sagkyndig undersøgelse af hundens adfærd. Besidderen skal i den forbindelse have en frist til at meddele, om den pågældende ønsker en sådan undersøgelse, men det er forudsat, at denne frist kan være meget kort.

Formålet med bestemmelsen er at sikre besidderen mulighed for at anmode om, at politiets grundlag for at træffe afgørelse om aflivning suppleres med en hundesagkyndig undersøgelse.

F. t. I. vedr. hunde

Hvis hundens besidder allerede har medvirket til en undersøgelse på politiets anmodning, giver bestemmelsen ikke mulighed for at anmode om en ny undersøgelse. Bestemmelsen giver heller ikke ejeren ret til at anmode om en hundesagkyndig undersøgelse af hunden i forbindelse med en klage over politiets afgørelse om aflivning.

Bestemmelsen kan endvidere ikke påberåbes af besidderen i de tilfælde, hvor politiet træffer afgørelse om, at hunden skal aflives, fordi et pålæg om at føre hunden i snor eller iført forsvarlig mundkurv er blevet overtrådt. Der henvises til de betragtninger, der er anført foran til § 6, stk. 4, som affattet i forslagens § 1, nr. 2.

Det er ikke efter bestemmelsen et krav, at undersøgelsen foretages i samspil med besidderen, og det må i øvrigt bero på de konkrete omstændigheder, hvorledes undersøgelsen skal foretages. I de tilfælde, hvor et menneske f.eks. er blevet skambidt, er der således intet til hinder for, at den sagkyndige fremkommer med sin vurdering alene på grundlag af de oplysninger, der foreligger i sagen. I øvrigt vil der i nævnte tilfælde straks kunne træffes afgørelse om at lade hunden anbringe i pension, jf. den foreslåede bestemmelse i § 6 b, stk. 1, som affattet i forslagens § 1, nr. 3.

Det foreslås i stk. 3, at politiet afholder omkostningerne ved den sagkyndige undersøgelse af hundens adfærd, men at politiet kan kræve beløbet refunderet af besidderen. Det overlades til politiets skøn at afgøre, i hvilke tilfælde besidderen skal refundere det af politiet afholdte beløb. I den forbindelse kan det f.eks. tillægges betydning, om sagens udfald bliver, at hunden skal aflives.

Det foreslås endvidere, at refusionskravet tillægges udpantningsret, jf. § 12 c, som affattet i forslagens § 1, nr. 6.

Dyrlægeforeningen har oplyst, at en adfærdsundersøgelse foretaget hos besidderen vil koste ca. 2.000 kr., mens en adfærdsundersøgelse foretaget på en dyrlægeklinik vil koste ca. 1.500 kr.

Til § 6 b

Det foreslås i stk. 1, at politiet kan beslutte at anbringe hunden i en hundepension, indtil der er truffet afgørelse efter § 6, stk. 2, nr. 2, eller stk. 4, om aflivning af hunden, og hvis der træffes beslutning om aflivning, indtil afgørelsen er fuldbyrdet.

I stk. 2 foreslås det, at politiet, hvis det skønnes nødvendigt, mod behørig legitimation uden retskendelse har adgang til hundehold med henblik på gennemførelse af en beslutning truffet efter stk. 1. Endvi-

dere foreslås det, at politiet om fornødent kan tage en sagkyndig med.

Bestemmelsen har til formål at give politiet mulighed for at forhindre, at en hund forvolder skade på mennesker, dyr eller ting i det tidsrum, hvor politiet undersøger, om den pågældende hund skal aflives, og hvis en sådan afgørelse træffes, indtil aflivningen kan effektueres. Endvidere har bestemmelsen til formål at hindre, at hundens ejer eller besidder skal kunne gemme hunden af vejen, f.eks. hos familie eller venner, inden der er truffet afgørelse om, hvorvidt hunden skal aflives.

Om der er behov for at fjerne hunden fra dens besidder, er overladt til politiets skøn. Bestemmelsen forudsætter imidlertid i almindelighed, at sagen er af en sådan karakter, at politiet anser det for overvejende sandsynligt, at der vil blive truffet afgørelse om, at hunden skal aflives.

Politiet kan som nævnt tage en sagkyndig med, f.eks. en dyrlæge. Sådan bistand kan bl.a. komme på tale i de tilfælde, hvor politiet skønner, at det bliver nødvendigt at lade hunden bedøve.

Den periode, som hunden kan anbringes i pension, løber fra det tidspunkt, hvor politiet indleder sagen, til der foreligger en endelig afgørelse i sagen, og – såfremt politiet træffer afgørelse om, at hunden skal aflives – indtil aflivningen kan effektueres. Påklages politiets afgørelse om aflivning, løber perioden frem til det tidspunkt, hvor Justitsministeriet som klageinstans har truffet afgørelse og – såfremt politiets afgørelse om aflivning stadfæstes – indtil aflivningen kan effektueres.

Det foreslås i stk. 3, at klage over politiets beslutning efter stk. 1 eller 2 ikke har opsættende virkning. Klage sker, som det i øvrigt er tilfældet med administrative afgørelser truffet af politiet i henhold til hundeloven, til Justitsministeriet.

Efter den foreslåede § 6 b, stk. 4, afholder politiet omkostningerne ved hundens anbringelse i pension, men kan kræve beløbet refunderet af besidderen. Det overlades til politiets skøn at afgøre, i hvilke tilfælde besidderen skal refundere det af politiet afholdte beløb, herunder om refusionen skal ske helt eller delvist. I den forbindelse kan det f.eks. tillægges betydning, om sagens udfald bliver, at hunden skal aflives, eller hunden har været anbragt i pension i et længere tidsrum på grund af forhold, som besidderen ikke har haft indflydelse på.

Det foreslås endvidere, at refusionskravet tillægges udpantningsret, jf. § 12 c, som affattet i forslagens § 1, nr. 6.

Til § 6 c

Med stk. 1 indføres en frist på 10 dage til at klage over en afgørelse om aflivning truffet af politimesteren (politidirektøren). Klage sker, som det i øvrigt er tilfældet med administrative afgørelser truffet af politiet i henhold til hundeloven, til Justitsministeriet.

Når der foreslås en sådan klagefrist, skyldes det behovet for, at sager af den omhandlede type afgøres hurtigt. Hunden må i disse tilfælde antages at udgøre en fare for sine omgivelser, og den kan efter omstændighederne være bragt i en hundepension eller lignende, indtil endelig afgørelse er truffet.

Hvis Justitsministeriet ikke har modtaget en klage inden udløbet af klagefristen, kan politiet lade hunden aflive. Det forudsættes således, at der i disse tilfælde er en tæt kontakt mellem politiet og Justitsministeriet med henblik på at klarlægge, om der bliver klaget rettidigt over afgørelsen. Dette forhold vil blive nærmere beskrevet i en cirkulæreskrivelse til politiet.

Det er udtrykkeligt fastsat, at klagefristen forlænges til førstkommande hverdag, hvis fristen udløber en lørdag, søndag, helligdag eller grundlovsdag.

Det fremgår af stk. 2, at rettidig klage har opsættende virkning. Hunden kan således først aflives, når klagefristen er udløbet, uden påklage er sket, eller når Justitsministeriet har stadfæstet den truffe afgørelse om aflivning. Hvis besidderen samtykker i aflivningen, vil aflivning naturligvis kunne foretages straks.

Justitsministeriet har dog mulighed for at bestemme, at klage ikke skal have opsættende virkning. Det forudsættes, at denne adgang anvendes i meget begrænset omfang, f.eks. i den situation, hvor en hund er så farlig, at den ikke på forsvarlig vis kan anbringes i en hundepension, og den derfor må aflives før udløbet af klagefristen, eller før klagesagen er færdigbehandlet.

Det bemærkes, at en hund, der lider – f.eks. som følge af deltagelse i en hundekamp – vil kunne aflives for at undgå unødigt, alvorlig lidelse for hunden i overensstemmelse med bestemmelserne herom i dyreværnslovens kapitel 4.

Det følger af hundelovens ordning, at også de øvrige afgørelser, som træffes af politiet efter loven, kan påklages til Justitsministeriet. For sådanne afgørelser gælder ingen klagefrist.

Til § 6 d

I § 6 d foreslås indført et udtrykkeligt forbud mod afholdelse af hundekampe.

Formålet med bestemmelsen er at tydeliggøre, at afholdelse af hundekampe er forbudt, og at afholdelse heraf kan straffes.

Kendetegnende for hundekampe i bestemmelsens forstand er typisk, at der er tale om mere organiserede slagsmål mellem hunde, f.eks. med henblik på foranstaltning af væddemål om, hvilken hund der vinder.

Personer, der som ejer eller besidder har ladet en hund deltage i en hundekamp, og personer, der har afholdt hundekampe, straffes med bøde eller fængsel i indtil 1 år, jf. § 12, stk. 3, som affattet i forslagets § 1, nr. 6.

Ikke kun den, der afholder eller lader sin hund deltage i en hundekamp, vil kunne straffes. Således vil f.eks. også den, der har deltaget i planlægningen af en hundekamp, kunne straffes.

Den, der overtræder forbudet mod afholdelse af hundekampe vil ligeledes kunne frakendes retten til at beskæftige sig personligt med hunde, jf. den foreslåede bestemmelse i § 12 a, stk. 1, nr. 3-4. Efter omstændighederne vil vedkommende tillige kunne frakendes retten til at beskæftige sig med dyr efter bestemmelsen i dyreværnslovens § 29 om frakendelse af retten til at beskæftige sig med dyr på grund af mishandling eller grovere uforsvarlig behandling af den pågældende hund.

Til nr. 4

Ændringen af § 12, stk. 1, er i det væsentlige en konsekvensrettelse som følge af den foreslåede ændring af § 6, herunder navnlig at der efter den foreslåede bestemmelse i § 6, stk. 2, nu også kan gives pålæg om, at hunden skal føres i snor. Endvidere foreslås underretningspligten i § 6, stk. 6, som affattet ved ændringslovens § 1, nr. 2, strafsanktioneret.

Til nr. 5

I stk. 3 foreslås det, at personer, der som ejer eller besidder har ladet en hund deltage i en hundekamp, og personer, der har planlagt eller afholdt hundekampe, straffes med bøde eller fængsel i indtil 1 år.

Som nævnt i de almindelige bemærkninger til lovforslaget pkt. 4.5, vil tiltale være at rejse efter dyreværnslovens § 28, stk. 1, 2. pkt., såfremt der foreligger et egentligt tilfælde af dyremishandling. Efter denne bestemmelse skal der som udgangspunkt idømmes fængselsstraf.

Efter stk. 4 straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel i indtil 6 måneder den, der beskæftiger sig personligt med hunde, uanset at vedkommende er frakendt retten hertil efter den foreslåede bestemmelse i § 12 a, stk. 1, nr. 1-4, som affattet i forslagets § 1, nr. 6.

Efter stk. 5 straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel i indtil 4 måneder den, der med kendskab til, at en person er frakendt retten til

at beskæftige sig personligt med hunde efter den foreslåede § 12 a, stk. 1, nr. 1-4, som affattet i forslaget § 1, nr. 6, overlader en hund i den pågældendes vare-tægt.

Til nr. 6

Til § 12 a

Med den foreslåede bestemmelse i stk. 1 vil personer, der har anvendt en hund til angreb på eller som trussel mod mennesker eller dyr, ved dom for et strafbart forhold for bestandig eller for at nærmere angivet tidsrum kunne frakendes retten til at beskæftige sig personligt med hunde. Det samme gælder den, der har undladt at holde sin hund tilbage, da vedkommende bemærkede, at hunden overfaldt mennesker eller dyr, eller den, der som ejer eller besidder har ladet en hund deltage i en hundekamp eller har afholdt hundekampe.

Begrundelsen for at foreslå en sådan bestemmelse er, at personer, der har anvendt en hund på en af ovennævnte måder, ikke fremover f.eks. bør kunne anskaffe sig en hund med henblik på eventuelt at anvende denne hund på samme måde. Med udtrykket »beskæftige sig personligt« sigtes bl.a. til, at personen ikke skal kunne eje, besidde eller passe hunde.

I stk. 2 reguleres adgangen til at generhverve retten til at have med hunde at gøre inden frakendelsestidens udløb. Er retten til at beskæftige sig personligt med hunde frakendt en person for længere tid end 5 år, kan spørgsmålet om generhvervelse, der efter straffelovens § 78, stk. 3, indbringes af anklagemyndigheden på begæring af den, der er frakendt retten, tidligst finde sted, når der er forløbet 2 år af frakendelsestiden. Generhvervelse kan kun finde sted, når ganske særlige omstændigheder foreligger, og har vedkommende tidligere været frakendt retten til at beskæftige sig personligt med hunde efter bestemmelsens stk. 1, kan generhvervelse inden frakendelsestidens udløb kun ske ganske undtagelsesvis.

Retten til at beskæftige sig professionelt med hunde vil i øvrigt efter omstændighederne tillige kunne frakendes den pågældende i medfør af straffelovens § 79. Betingelserne for at anvende straffelovens § 79 er imidlertid strengere, end det er tilfældet efter den i

hundeloven foreslåede bestemmelse, idet anvendelsen af straffelovens § 79 forudsætter, at vedkommende dømmes for et strafbart forhold, der begrundes en »nærliggende fare for misbrug af stillingen«, og at der endvidere er »særlige omstændigheder, der taler for frakendelsen.

Er betingelserne for frakendelse efter straffelovens § 79 opfyldt, bør denne bestemmelse fortsat bringes i anvendelse.

Til § 12 b

I § 12 b foreslås det, at kollektive enheder (selskaber, anpartsselskaber, andelsselskaber og lignende) kan pålægges strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Til § 12 c

I § 12 c foreslås det, at refusion af omkostninger afholdt af politiet i medfør af § 1, stk. 3, § 6, stk. 5, § 6 a, stk. 3, og § 6 b, stk. 4, tillægges udpantningsret.

Til § 2

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. juli 2003. Der vil inden denne dato blive udsendt en cirkulæreskrivelse til politiet om de praktiske spørgsmål, som loven rejser, herunder hvem der skal fungere som hundesagkyndig.

Er der efter de hidtil gældende bestemmelser meddelt pålæg efter lovens § 6, stk. 2, kan overtrædelse af et sådant pålæg medføre aflivning efter § 6, stk. 4, som affattet i forslaget § 1, nr. 2.

Til § 3

Det foreslås, at loven ikke skal gælde for Færøerne, men ved kongelig anordning skal kunne sættes i kraft dér med de afvigelser, som de særlige færøske forhold tilsiger.

Det bemærkes i den forbindelse, at hundeloven ikke gælder for Færøerne, men ved kongelig anordning kan sættes i kraft dér. Dette er dog ikke sket.

Hundeloven gælder endvidere ikke for Grønland. Med virkning fra 1. januar 1999 er kompetencen til at fastsætte regler om hunde og dyreværn på Grønland overført til Grønlands hjemmestyre.

Lovforslaget sammenholdt med gældende ret

Gældende formulering

§ 1. Besidderen af en hund skal sørge for, at hunden, fra den er 4 måneder gammel, bærer halsbånd forsynet med et skilt, der angiver besidderens navn og adresse.

Stk. 2. Justitsministeren fastsætter nærmere bestemmelser om mærkning, registrering og gebyr og udformningen af skiltet, jf. stk. 1. Justitsministeren kan herunder bestemme at mærknings- og registreringsordningen skal administreres af en eller flere private organisationer, og at besidderen af en hund skal give de nødvendige oplysninger samt indbetale gebyr til disse organisationer.

§ 6. Det påhviler besidderen af en hund at træffe de foranstaltninger, der efter forholdene må anses påkrævet for at forebygge, at hunden volder andre skade.

Stk. 2. Har hunden tidligere forårsaget skade, hvorfor dens daværende besidder er ifaldet bøde- eller erstatningsansvar i henhold til dom, vedtægt eller forlig, skal politiet (i København politidirektøren og uden for København politimesteren) pålægge besidderen at lade hunden dræbe, når den ikke bestandig holdes indelukket eller forsynet med forsvarlig mundkurv. Tilsvarende pålæg kan meddeles besidderen af en hund, der viser sig bidsk eller glubsk eller har den vane at forulempe folk ved på gader, veje stier, eller pladser m.v., der er åbne for almindelige færdsel, at fare imod dem eller forfølge dem, eller som forulemper husdyr i ejendom eller på marken. Overflyttes hunden til en anden politikreds, skal besidderen underrette politiet i denne om pålægget.

Lovforslaget

I lov om hunde, jf. lovbekendtgørelse nr. 380 af 26. juni 1969, som ændret ved lov nr. 335 af 14. maj 1992 og lov nr. 1064 af 23. december 1992, foretages følgende ændringer:

1. I § 1 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Politiet kan lade en hund mærke og registrere for besidderens regning, hvis hunden i strid med stk. 1 ikke er mærket og registreret.«

2. § 6, stk. 2-3, ophæves og i stedet indsættes:

»Stk. 2. Hvis en hund har forvoldt skade på et menneske eller anden væsentlig skade, eller der i øvrigt er grundlag for at antage, at den pågældende hund kan være farlig for sine omgivelser, kan politimesteren i København politidirektøren,

- 1) give besidderen pålæg om, at hunden, når den ikke holdes indelukket, skal føres i snor eller være forsynet med forsvarlig mundkurv, eller begge dele, eller
- 2) træffe afgørelse om at lade hunden aflive.

Gældende formulering

Stk. 3. I tilfælde, hvor en hund har skambidt et menneske, kan politiet efter rådslagning med en hundesagkyndig lade hunden aflive for ejerens regning.

Lovforslaget

Stk. 3. Politimesteren, i København politidirektøren, kan give besidderen pålæg som nævnt i stk. 2, nr. 1, hvis hunden har for vane at forulempe mennesker eller dyr ved på gader, veje, stier eller pladser mv., der er åbne for almindelig færdsel, at fare imod dem eller forfølge dem, eller at forulempe husdyr i ejendom eller på mark.

Stk. 4. Hvis et pålæg efter stk. 2, nr. 1, eller stk. 3 overtrædes, kan politimesteren, i København politidirektøren, træffe afgørelse om at lade hunden aflive.

Stk. 5. Politimesteren, i København politidirektøren, afholder omkostningerne ved at lade en hund aflive, jf. stk. 2, nr. 2, eller stk. 4, men kan kræve beløbet refunderet af besidderen.

Stk. 6. Overflyttes hunden til en anden politikreds, skal besidderen underrette politiet i denne om et efter stk. 2, nr. 1, eller stk. 3 givet pålæg.«

3. Efter § 6 indsættes:

»**§ 6 a.** På politiets anmodning er besidderen af en hund forpligtet til at medvirke til en sagkyndig undersøgelse af hundens adfærd, inden der træffes afgørelse efter § 6 stk. 2, nr. 2, om aflivning af hunden.

Stk. 2. Besidderen kan forlange, at der foretages en hundesagkyndig undersøgelse som nævnt i stk. 1, inden politimesteren, i København politidirektøren, træffer afgørelse efter § 6, stk. 2, nr. 2, om aflivning af hunden.

Stk. 3. Politimesteren, i København politidirektøren, afholder omkostningerne ved den hundesagkyndige undersøgelse, men kan kræve beløbet refunderet af besidderen.

§ 6 b. Politiet kan beslutte at anbringe hunden i pension, indtil der er truffet afgørelse efter § 6, stk. 2, nr. 2, eller stk. 4, om aflivning af hunden, og hvis der træffes beslutning om, at hunden skal aflives, indtil afgørelsen kan fuldbyrdes.

Gældende formulering

Lovforslaget

Stk. 2. Politiet har, hvis det skønnes nødvendigt, mod behørig legitimation uden retskendelse adgang til hundehold med henblik på gennemførelse af en beslutning truffet efter stk. 1. Politiet kan om fornødent tage en sagkyndig med.

Stk. 3. Klage over politiets beslutning om at anbringe hunden i pension har ikke opsættende virkning.

Stk. 4. Politimesteren, i København politidirektøren, afholder omkostningerne ved hundens anbringelse i pension, men kan kræve beløbet refunderet af besidderen.

§ 6 c. Fristen for at klage over en afgørelse truffet af politimesteren, i København politidirektøren, efter § 6, stk. 2, nr. 2, eller stk. 4, er 10 dage efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende. Hvis klagefristen udløber på en lørdag, søndag, helligdag eller grundlovsdag, forlænges fristen til den følgende hverdag.

Stk. 2. Rettidig klage har opsættende virkning, medmindre justitsministeren bestemmer andet.

§ 6 d. Det er forbudt som ejer eller besidder at lade en hund deltage i hundekampe. Det er endvidere forbudt at afholde hundekampe.«

§ 12. Med bøde straffes den, der overtræder § 1, stk. 1, § 2, § 3, stk. 1, 1.-3. pkt., § 3, stk. 3-5, § 5, § 6, stk. 1, § 7, § 8, stk. 2, eller et i medfør af § 4 eller § 6, stk. 2, givet pålæg.

Stk. 2. På samme måde straffes den, der hidser en hund på nogen eller undlader at holde sin hund tilbage, når han bemærker, at den overfalder nogen.

Stk. 3. I forskrifter, der udstedes i henhold til § 1, stk. 2, kan fastsættes straf af bøde for overtrædelse af forskrifterne.

4. I § 12, stk. 1, ændres »§ 6, stk. 1« til: »§ 6, stk. 1 eller 6« og »§ 6, stk. 2« til: »§ 6, stk. 2 eller 3«.

5. I § 12 indsættes efter stk. 2 som nye stykker:

»*Stk. 3.* Med bøde eller fængsel i indtil 1 år straffes den, der overtræder § 6 d.

Stk. 4. Med bøde eller fængsel i indtil 6 måneder straffes den, der beskæftiger sig personligt med hunde, uanset at vedkommende er frakendt retten hertil, jf. § 12 a, stk. 1.

Stk. 5. Med bøde eller under skærpene omstændigheder med fængsel i indtil 4 måneder straffes den, der med kendskab til, at en person er frakendt retten til at beskæftige sig personligt med hunde efter § 12 a, stk. 1, overlader en hund i den pågældendes varetægt.«

*Gældende formulering**Lovforslaget*

Stk. 3 bliver herefter stk. 6.

6. Efter § 12 indsættes:

»§ 12 a. Retten til at beskæftige sig personligt med hunde kan ved dom for et strafbart forhold frakendes for bestandig eller for et nærmere fastsat tidsrum, hvis den pågældende

- 1) har anvendt en hund til angreb på eller som trussel mod mennesker eller dyr,
- 2) har undladt at holde sin hund tilbage, da vedkommende bemærkede, at hunden overfaldt mennesker eller dyr,
- 3) som ejer eller besidder har ladet en hund deltage i en hundekamp, eller
- 4) har afholdt hundekampe.

Stk. 2. Er retten til at beskæftige sig med hunde frakendt for længere tid end 5 år efter stk. 1, kan spørgsmålet om generhvervelse af retten inden frakendelsestidens udløb indbringes for domstolene. Indbringelse sker efter reglerne i straffelovens § 78, stk. 3, og kan tidligst finde sted, når der er forløbet 2 år af frakendelsestiden. Retten kan kun tilbagegives, når ganske særlige omstændigheder foreligger. Har vedkommende tidligere været frakendt retten til at beskæftige sig personligt med hunde efter bestemmelsen i stk. 1, kan generhvervelse inden frakendelsestidens udløb kun ske ganske undtagelsesvis.

§ 12 b. Der kan pålægges selskaber mv. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

§ 12 c. Refusion af omkostninger afholdt i medfør af § 1, stk. 3, § 6, stk. 5, § 6 a, stk. 3, og § 6 b, stk. 4, tillægges udpantningsret.«

Til lovforslag nr. L 164. Skriftlig fremsættelse (26. februar 2003)

Justitsministeren (Lene Espersen):

Herved tillader jeg mig for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om hunde (Indgreb over for farlige hunde, forbud mod hundekampe m.v.)

(Lovforslag nr. L 164).

Lovforslaget har særligt til formål at udvide politiets muligheder for at gribe ind over for farlige hunde uanset race, herunder hunde, der ved deres adfærd har virket truende og skabt frygt.

Efter forslaget skal politiet bl.a. kunne træffe afgørelse om at lade en hund aflive, allerede inden den forvolder skade, såfremt hunden har sådanne egenskaber, at den er eller kan være farlig for sine omgivelser. Til brug for afgørelsen af den pågældende hunds farlighed, skal politiet ifølge lovforslaget som noget nyt kunne kræve, at hundens besidder medvirker ved en sagkyndig undersøgelse af hundens adfærd i samspil med denne.

For at undgå at en hund forvolder skade eller gemmes af vejen, mens politiet undersøger, om der er grundlag for at træffe en sådan afgørelse, foreslås det, at politiet skal kunne beslutte at anbringe hunden i pension. Hunden vil i givet fald kunne forblive anbragt, indtil politiet har truffet

afgørelse, og hvis der træffes afgørelse om aflivning, indtil denne kan effektueres.

Det foreslås endvidere, at politiet skal kunne lade hunde, der i strid med reglerne ikke er mærkede og registrerede, og som af den grund ikke kan identificeres, mærke og registrere for besidderens regning. Herved forbedres politiets mulighed for at fastslå, om den samme hund gentagne gange f.eks. viser sig bidsk, således at politiet kan gribe ind over for den pågældende hund og dens ejer.

Herudover indeholder lovforslaget et udtrykkeligt forbud mod afholdelse af hundekampe.

Endelig indeholder lovforslaget en bestemmelse om, at en person, der har anvendt en hund til angreb på eller som trussel mod mennesker eller dyr, ved dom for et strafbart forhold skal kunne fratages retten til at beskæftige sig personligt med hunde. Det samme gælder den, der har undladt at holde sin hund tilbage, da vedkommende bemærkede, at hunden overfaldt mennesker eller dyr, og den, der har ladet en hund deltage i en hundekamp eller har afholdt hundekampe. Overtrædelse af forbudet straffes med bøde eller fængsel i indtil 6 måneder.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og de ledsagende bemærkninger, skal jeg herved anbefale forslaget til Det Høje Tings velvillige behandling.